

Welkom in Avontura

HET GEHEIM VAN MONTE PESTO

illustraties
Iris Boter ☺

Thijs Noorlandt

welkom in Avontura

Thijs Noorlandt

Het geheim van Monte Pesto

WELKOM IN AVONTURA – 1

KOKBOEKENCENTRUM UITGEVERS – UTRECHT

Omslag- en binnenwerkillustraties: Iris Boter
Ontwerp omslag: Marieke Oele
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 266 2839 9
ISBN 978 90 266 2840 5 (e-book)
ISBN 978 90 266 2841 2 (audiobook)
NUR 283
www.kokboekencentrum.nl

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht
© 2025 Thijs Noorlandt

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Storing in de achtbaan

‘Handen in de lucht!’ spoort Mats zijn vrienden aan. Met een enorme knal schieten de karretjes weg, op naar de eerste looping.

‘Laten we meteen nog een keer gaan, het is nu lekker rustig,’ stelt Saar voor als ze door het uitgangspoortje van de attractie lopen.

Joris schudt zijn hoofd. ‘Ik moet echt gaan, mijn moeder ontploft als ik weer te laat ben.’

‘Ik wil nog wel een keer,’ zegt Mats. ‘Tot morgen op school, Joor!’

Tien minuten later zitten Mats en Saar weer in de Katapult en worden de karretjes omhooggetakeld. Tak-tak-tik-tak-taktik-taktiktak.

‘Dat klinkt niet goed!’ roept Mats boven het lawaai uit. ‘Dat geluid heb ik de Katapult nog nooit horen maken!’ Onrustig schuift hij heen en weer in het karretje.

Saar kijkt hem zenuwachtig aan. ‘Wat is er, maak je een geintje?’

‘Nee, het getik klinkt anders dan normaal.’

Ze zijn bijna boven, over een paar seconden worden ze

afgevuurd. Mats leunt zo ver mogelijk naar voren om de baan te zien. ‘Het lijkt wel of we net iets minder ver naar voren staan dan anders.’

Mats weet hoe veilig de achtbaan is, en dat er ook nu waarschijnlijk niet echt iets mis kan gaan, maar toch is hij er niet gerust op. ‘Een, twee, drie,’ telt hij zachtjes. Zolang duurt het altijd voordat de wilde rit begint. Nu moet de knal komen. Maar die komt niet.

Aan de zijkant van de baan flitst een rode lamp aan.

‘Kijk, de Katapult schiet in de veiligheidsstand.’ Mats wijst naar de lamp.

Door een luidspreker klinkt een krakende vrouwenstem. ‘Dames en heren, jongens en meisjes, er is helaas een kleine technische storing. Het is niets om u zorgen over te maken, blijft u rustig zitten, we komen zo bij u.’ Mats herkent de stem van Selma, die vandaag de achtbaan bedient.

‘Mam, ik moet plassen!’ klinkt het na een paar minuten vanuit het karretje achter Saar en Mats.

‘Dat kan even niet, lieverd,’ hoort Mats de moeder van het meisje zeggen. ‘Er is vast niks aan de hand en voor je het weet staan we weer veilig op de grond.’ De stem van de vrouw slaat een beetje over.

Mats snapt wel dat de vrouw het eng vindt om 52 meter boven de grond stil te staan. ‘U hoeft niet bang te zijn, hoor,’ zegt hij terwijl hij zich zo ver mogelijk omdraait in zijn veiligheidsbeugel. Hij kan de moeder en haar dochter precies zien. ‘De achtbaan heeft drie beveiligingssystemen, de tandwielen zijn zo gemaakt dat een kar nooit achteruit kan, elk los karretje heeft een hydraulische rem en als er een storing is, klemmen krachtige magneten zich vast aan

de baan, dus we zitten hier eigenlijk op de veiligste plek van het park.'

De vrouw kijkt Mats verbaasd aan. 'Hoe weet je dat allemaal?'

Mats opent zijn mond om antwoord te geven maar Saar is hem voor. 'Zijn ouders werken allebei in dit park en hij heeft al drie spreekbeurten en vier werkstukken over Avontura gemaakt.'

Mats knikt. 'Eén werkstuk ging over de Katapult. Daar stond ook een hoofdstuk in over de veiligheid, vandaar dat ik weet dat er niks kan gebeuren.'

De vrouw lijkt opgelucht. 'Wat leuk dat je ouders hier allebei werken, wat doen ze?'

'Mijn moeder werkt op het kantoor. Ze doet iets met communicatie en zorgt dat er mensen naar het park komen. Mijn vader zorgt dat bezoekers het zo leuk vinden dat ze terugkomen. Hij zit de helft van de dag in het pak van Paco de Aap, de mascotte van Avontura.'

De ogen van het jonge meisje beginnen te stralen. 'Die aap heb ik gezien, die is superlief! Mag ik straks op de foto met Paco?'

'Zeker weten, dat doet hij altijd graag!' antwoordt Mats enthousiast. 'En ik zal je precies vertellen waar je hem kunt vinden.'

'En eh, hoe gaan ze de achtbaan weer repareren denk je?' vraagt het meisje.

'Daar hebben we Aldo voor, hij is de klusjesman van Avontura. Zien jullie die ijzeren trap naast de baan? Die is eraan vastgemaakt om als er een storing is, snel bij de karretjes te kunnen komen. Daar bovenaan, naast de rode

lamp, zit het bedieningspaneel. Ik denk dat...'

Mats stopt met praten als hij hoort dat er iemand over de trap naar boven komt lopen.

'Hé Mats, alles goed?' klinkt Aldo's warme stem.

Mats kent alle mensen die in Avontura werken en is met de meesten ook bevriend. Aldo werkt al meer dan veertig jaar bij het park en gaat binnenkort met pensioen. Hij is geboren in Suriname, heeft grijze krulletjes en het vriendelijkste gezicht van de wereld. In zijn overall lijkt hij een hele gereedschapskist te hebben, maar er is gelukkig ook altijd ruimte voor een rol drop. Ook nu haalt hij uit een van zijn zakken een rol tevoorschijn en geeft die aan Mats.

'Geef maar even door, dat is goed voor de zenuwen,' grijnst Aldo.

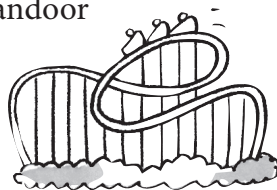
Mats scheurt het papier van de rol open, geeft een dropje aan Saar, pakt er zelf eentje en geeft de rol door naar achteren.

Ondertussen haalt Aldo wat gereedschap tevoorschijn, bukt zich om bij de voorste tandwielen wat olie te spuiten, draait een moertje aan en drukt op een paar knoppen op het bedieningspaneel. Tak-tak-tak-tak.

'Dat klinkt weer zoals het hoort, fijne rit allemaal!'

Met een grote lach op zijn gezicht zwaait Aldo de bezoekers uit als de Katapult ervandoor knalt.

Mats voelt de kriebels in zijn buik als hij zijn handen hoog in de lucht steekt.

Na de rit lopen Saar en Mats nog even langs het bedieningshokje waar Selma en Aldo staan te praten.

‘Je had het snel opgelost, Aldo. Wat was er aan de hand?’ vraagt Mats.

‘Weinig bijzonders, er was wat vocht tussen de tandwielen gekomen waardoor een controlesensor op hol was geslagen. Het heeft niet geregend vandaag dus er zal wel weer iemand van de spanning in z’n broek hebben geplast.’

Aldo’s lach vult het hele hokje en Mats, Saar en Selma grinniken vrolijk mee. Dan begint zijn portofoon, het apparaat waarmee alle medewerkers van het pretpark contact met elkaar kunnen houden, opeens te kraken.

‘Mia voor Aldo, Mia voor Aldo, over.’

Mats schiet overeind. ‘Hé, dat is m’n moeder, mag ik antwoord geven?’

Aldo is wel in voor een geintje. ‘Druk de knop hier aan de zijkant in om te praten en laat hem weer los om het antwoord te horen,’ legt hij snel uit.

‘Dag Mia, hier Aldo,’ zegt Mats met een vervormde stem. ‘Ik wilde je net laten weten dat ik me zorgen maak om Mats, over.’ Hij laat de knop los zodat zijn moeder kan antwoorden.

‘Hoezo dan, is er iets aan de hand?’ Mia klinkt bezorgd en vergeet zelfs ‘over’ te zeggen.

‘Ik zag hem lopen en hij ziet er zo mager uit, je moet hem echt meer laten snoepen, over.’ Mats kan zijn lach bijna niet inhouden en laat snel de knop los.

Even is het stil aan de andere kant.

‘Heel leuk geprobeerd, Mats. Kom zo maar naar huis dan kan je helpen met koken en zitten we sneller aan tafel.’

Geef me nu Aldo even, want ik heb een serieus bericht voor hem, over.' De bezorgde toon in haar stem is gebleven.

Aldo pakt de portofoon weer en loopt een stukje weg zodat Mats niet kan horen wat er gezegd wordt.

'Wat was er nou zo dringend, het klonk heel serieus?' wil Saar weten als Aldo terugkomt. Aldo heeft een vreemde blik in zijn ogen, alsof hij ergens over nadenkt. 'Je moeder had een bericht van mevrouw Zwaaistraal. Ze wil me even spreken en klonk niet vrolijk. Ik ga meteen.'

Laatste waarschuwing

‘Wat denk je dat er aan de hand is?’ vraagt Saar.

‘Ik heb wel een idee. Het is iets dat mijn vader gisteravond vertelde. Je weet natuurlijk al dat Zwaaistraal streng en meestal chagrijnig is en dat ze wil dat dingen heel precies gebeuren. Maar nu heeft ze iets nieuws bedacht. Ze deelt allemaal protocollen uit.’

‘Protowattes?’

‘Protocollen,’ herhaalt Mats. ‘Dat is een papier met strenge regels die je precies vertellen hoe je iets moet doen. Daar moeten de medewerkers zich aan houden, anders krijgen ze problemen. Veel medewerkers kregen gisteren een protocol. Mijn vader moest vandaag die van hem ophalen.’

‘Ik wil weleens zo’n protocol zien. Zullen we je vader opzoeken?’

‘Hoi pap!’ roept Mats als ze vlak bij Paco de Aap zijn. Paco zwaait net het meisje uit dat achter Saar en Mats in de achtbaan zat. Ze heeft een grote lach op haar gezicht en loopt aan haar moeders hand weg. Dan geeft Mats Paco de Aap een high five. ‘Ik zie dat je weer een fan ontmoet hebt. Heb

je het protocol van Zwaaistraal al gehad?’

Paco beweegt zijn grote hoofd op en neer.

‘Waarom zeg je niks?’

Aap Paco heft twee handen in de lucht in een soort wanhopig gebaar.

‘Mogen we het protocol misschien zien, Paco?’ vraagt Saar.

Aap Paco tovert een papier tevoorschijn dat helemaal vol staat met letters.

‘Protocol vermaak gasten,’ leest Mats. ‘Regel één. Aap Paco mag nooit praten tegen onze gasten of medewerkers, behalve als hij de hieronder goedgekeurde moppen vertelt.’

Saar leest over Mats schouder mee. ‘Kijk hier, er staat precies waar hij moet staan, wat hij moet zeggen en op welke tijd.’

‘Wacht eens! Pap, ik heb een geweldig idee!’

Mats gaat op zijn tenen staan en fluistert iets in het oor van Paco. Die steekt twee duimen omhoog en pakt het papier met het protocol weer terug.

‘Dames en heren, jongens en meisjes, geachte bezoekers van Avontura. Het is weer tijd voor de moppentrommel. Dit keer zal ik u het protocol voorlezen dat is opgesteld door mevrouw Zwaaistraal, de directeur van ons park.’

Steeds meer mensen blijven staan luisteren.

‘Kom kijken, Paco geeft een voorstelling!’ hoort Mats een moeder tegen haar kinderen zeggen.

Dan ziet hij nog iets anders. Iets waar zijn hart een slag van overslaat. Mevrouw Zwaaistraal staat achter de groep te luisteren. Mats trekt Saar aan een mouw en wijst naar de directeur. Zoals altijd heeft Zwaaistraal een net mantelpakje aan

met gepoetste zwarte schoenen. Doordat ze behoorlijk mager is (volgens Mats telt ze haar rijstkorrels heel precies uit – ze zal er wel een protocol voor hebben) lijken haar armen extra lang. Ze heeft een spitse kleine neus en donkere felle ogen. Haar zwarte haar zit in een perfecte scheiding.

‘Protocol voor speciale lachmomenten opgesteld door mevrouw Zwaaistraal, directeur van Avontura,’ begint Aap Paco zijn voorstelling. ‘Stap 1. Ga staan op een plek waar veel bezoekers langskomen. Stap 2. Trek de aandacht door even kort te kuchen. Kuch, ahum, ku-uch.’

Het overdreven hoge kuchje dat Mats’ vader laat horen zorgt voor een hard gelach.

Mats ziet hoe Zwaaistraal afkeurend haar hoofd schudt.

‘Stap 3. Vertel een van de drie goedgekeurde moppen, die onderaan deze pagina staan. Stap 4. Neem zo bescheiden mogelijk het applaus in ontvangst.’

De groep bezoekers begint uitgebreid te klappen en Paco maakt gekke sprongen en diepe buigingen die voor een nieuw lachsalvo zorgen.

‘Stap 5. Wens de bezoekers een prettig verblijf toe in Avontura. En dan komen we bij de drie goedgekeurde moppen. Ik wil graag nog even noemen dat ik niet verantwoordelijk ben voor de kwaliteit van de moppen. Zijn jullie er klaar voor?’

Op dat moment loopt mevrouw Zwaaistraal met grote passen naar voren en grist het protocol uit de handen van Aap Paco. ‘Deze voorstelling is afgelopen,’ zegt ze vlug. ‘Ik wil u dringend verzoeken om weer verder te gaan en nog een aangename dag!’

De bezoekers lachen hard om mevrouw Zwaaistraal.

‘Ze denken dat het erbij hoort,’ zegt Mats lachend tegen Saar.

Na een flink applaus, ongemakkelijk in ontvangst genomen door Zwaaistraal, gaan de mensen weer verder met hun dagje pretpark.

‘Bastiaan,’ zegt Zwaaistraal tegen Mats’ vader. ‘Dit is niet de bedoeling van het protocol. Ik trek het bij deze in, doe voorlopig maar wat je hiervoor deed.’

‘Uitstekend, mevrouw Zwaaistraal, dat zal ik doen!’ antwoordt Aap Paco vrolijk.

‘Ik wil dolgraag een kijkje op kantoor nemen om te horen wat Zwaaistraal tegen Aldo zegt,’ zegt Mats zuchtend.

‘Dan zoeken we gewoon even je moeder op, zonder in de weg te lopen,’ stelt Saar voor.

Mats plukt aan zijn neus. ‘Mevrouw Zwaaistraal kan kinderen op kantoor helemaal niet waarderen. Ik denk zelfs dat ze het vervelend vindt dat er zo veel kinderen in Avontura rondlopen. Als we nou een goede reden kunnen bedenken waarom we daar–’ Opeens klapt Mats in zijn handen. ‘Dat is het! Ze zoeken nog een slogan voor de nieuwe televisiereclame. Als we een goed idee hebben, is dat een prima reden om bij mijn moeder langs te gaan.’

Saar staart even voor zich uit. ‘Je verveelt je nooit in Avontura?’ oppert ze. ‘Of wat vind je van: Avontura, het beste pretpark van het land?’

Mats peinst. ‘Dat is nog niet dé ingeving waarvan je zegt: we moeten het nú gaan vertellen.’

‘Wat een serieuze gezichten, weten jullie niet dat je in

Wonen in een pretpark - wie droomt daar nou niet van? Voor Mats is het heel normaal. Zijn ouders werken in Avontura, het leukste park van het land en na school beleeft hij er samen met zijn vrienden Saar en Joris spannende avonturen.

Tenminste, als de strenge directeur mevrouw Zwaaistraal het niet verpest. Nu de verkiezing voor Pretpark van het jaar eraan komt, voert ze vervelende regels in. Ze wil bijvoorbeeld technicus Aldo ontslaan, omdat ze vindt dat hij niet snel genoeg storingen oplost. Dat willen Mats en zijn vrienden voorkomen! Als ze Aldo proberen te helpen, ontdekken ze iets vreemds. Aldo heeft een manier om zich vliegensvlug door het park te verplaatsen.

Mats, Saar en Joris snappen er niks van. Hoe doet hij dat? Geholpen door een geheimzinnige hint van Aldo gaan ze op onderzoek uit. Zo begint er een speurtocht die het park op z'n kop zet...

NUR 283

KokBeekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT